

V PRVNÍ REPUBLICE

Dne 28. října r. 1918 jsem se probudil a ráno začalo jako každé jiné. Ještě v noční košili jsem si klekl k rodinné fotce a modlil jsem se, aby se můj otec vrátil z války. Rychle jsem se převlékl, protože matka mne volala k snídani. Na stůl mi položila chléb s medem a vodu. Poté, co jsem se nasnídal, k nám přiběhla udýchaná susedka s novinami, ve kterých psali, že válka skončila a byla vyhlášena nová Československá republika. Vojáci se teď přece vrátí domů!!! Každý den jsem netrpělivě vyhlížel otce. Ostatní vojáci se vraceli do svých domovů. Jejich ženy a dcery je vítaly se slzami v očích. Vrátil se také náš sused. Zavolał jsem na něj, ale on se jen ohlédl a nedpověděl... Do očí se mi draly slzy a v krku se mi udělal velký knedlík. Utekl jsem do svého pokoje a začal plakat.

Asi po hodině jsem uslyšel zvuk vrzajících dveří a spatřil jsem otce, který měl dřevěnou nohu. Byl zarostlý, špinavý, ale usmíval se na mne. Bodlo mě u srdce, když jsem se na tu jeho nohu pořádně podíval. Přiběhl jsem k němu a objal jsem ho. Opět jsem plakal, pustili jsme se a já jsem odběhl za matkou, která vařila oběd. Řekl jsem jí, že se otec vrátil. Hned nechala vaření a šla se se mnou podívat ke dveřím. Také ona začala radostí plakat. Pomohli jsme otci ke stolu, posadil se, napil vody a já jsem si sedl za ním a ptal jsem se ho na různé věci a také na tu dřevěnou nohu.

Otec začal vyprávět: „Nepřátelé napadli náš tábor a všichni jsme bojovali do posledních sil. Plno mých kamarádů-vojáků zahynulo. Do mého úkrytu vpadl voják, namířil na mě, ale naštěstí neuměl moc dobře mířit a místo do hrudi, mě trefil do nohy. Sykl jsem bolestí a začal po něm taky střílet. Pak jsem se pokusil z polní lékárničky vytáhnout obvaz a chtěl jsem si obvázat zraněnou nohu. Nohu jsem už ale neměl a z očí mi začaly téct slzy. Zavolał jsem na zdravotníka Alfréda. Ten hned přiběhl, doběhl do chatky pro další obvazy a začal mi nohu obvazovat. Řekl mi, že když to jen bude možné, nohu mi nahradí. Já jsem jen pokýval hlavou a musel jsem pokračovat v boji. Když utekl poslední zbytek nepřátelských vojáků, všiml jsem si, že noha opět krvácí. Odskákal jsem co nejdál do chatky k raněným. Viděl jsem Alfréda, jak cosi vyřezává a chtěl jsem se podívat, co to vlastně dělá.

Byla to noha. Dřevěná. Alfréd na mě zavolał, že jdu akorát. Změřil si mě a když byl hotov, vzal pilku a začal řezat, brousit a leštit. Pak vesele zvolal, že má hotovo a nohu mi podal. Dobrá práce, Alfréde, moc děkuji.“ Otec se napil a pak ještě pokračoval: „Musel jsem si nohu ještě nějak připevnit. Z lékárničky jsem vytáhl silnou nit a snažil se mi připevnit k obvazům. Sice jsem s takovouhle nohou neměl žádné zkušenosti, ale chodil jsem a to bylo hlavní. Po týdnu od mého úrazu k nám do tábora doletěla informace o skončení války. Jásali jsme a oslavovali a já jsem se začal moc těšit domů na vás. Nastoupil jsem do prvního auta, které jelo naším směrem a zbytek znáte....